

Kis erkölcstelen

Tolnai Ottó

Lent a folyó partján, a sütős homokban barátkoztunk össze Monikával.

De még az ősszel másik városba költözködtünk, és azóta nem láttam.

*

Már hat-hét éves korom óta a nyár legnagyobb részét folyó mellett töltöttem, mint a legtöbb gyerek városkánkban. Az első meleg naptól egészen őszig. De én nem is a víz kedvéért jártam le a folyóhoz, hanem inkább a meleg homok miatt.

Mindig elsőnek szaladtam ki a vízből, megheveredtem a homokban, és azután leástam magam, úgyhogy csak a fejem volt ki, de még azt is szerettem volna befűrni. Így feküdtem kint a legnagyobb kánikulában órák hosszat mozdulatlanul. Máskor meg csak guringáztam magam a sütős homokon, amire mások rá sem mertek lépni: fatalpú papucsockban meg fürdőcipőkben lépkedtek mellettem, mint valami élettelen tárgy mellett.

Szinte szerettem volna az egész bőrömet, mint valami lepedőt, ráteríteni a homokra, hogy minden pórusomat égesse alulról a forró homok, fölülről meg a tűző nap.

A gyerekeknek eleiben föltűnt, hogy sose macskázok velük, meg hogy legtöbbször be sem megyek a vízbe. Eleiben csúfolódtak, fürdősapkájukban vizet hoztak és hátamra öntötték, néha pedig megfogták lábamat, kezemet, és mint egy békát, bedobtak a vízbe.

De később már megszokták. Magamra hagytak. Mintha még vigyáztak is volna, nehogy zavarjanak.

A kis gyíkokról meg a kígyókról olvastam, hogy azok is néha egész napokat fekszenek megmeredve a forró köveken.

Csontos, vézna testem olyan volt, mintha füstölön lógott volna hónapokig. Arcom meg állandóan vedlett; már egészen sebes volt.

Így ment ez napról napra. Még ha esett az eső, akkor is. Éreztem, ahogy párolog hátam alatt a langyos, nedves domok. Szinte összeragadtam vele. Mintha éreztem volna ilyenkor, hogy a meleg pára átjárja testemet. Összel is lejártam, mikor már a fiúk elmaradoztak. A homok sokáig megtartott valami különös langyosságot.

*

Egy nap föltűnt nekem, hogy egy kislány mindig ott marad közelemben. Még akkor is, ha a többi gyerek mind beszaladt a vízbe. Szótlanul nézett rám.

Nem ismertem.

Mindig közelebb-közelebb gurult hozzám. Később már én is észrevétel nélkül közeledtem felé.

Néhány nap múlva már szorosan egymás mellett feküdtünk. Reggeltől estig. Csak ebédelni szaladtunk haza. Néha ennivalót is hoztunk magunkkal.

Egy gödröt ástunk. Tüzes arcunkat összeértettük, és egészen letemettük magunkat, úgyhogy csak az orrunk hegye látszott ki.

De akkor már a gyerekek sugdolózni kezdtek.

Monika egy reggel mosolygó arccal futott hozzám. Én már lent ültem a víz mellett, és néztem a napot, hogyan emelkedik a füzesek fölé. Fölkapta két nájlonzacskómat, egyikben zsiroskenyeret, a másikban meg cseresznyét hoztam, megfogta a kezem, és elvezetett föl a töltésre, azután meg le a csatornához. Egészen a hatalmas, készülő betonhidhoz.

El nem tudtam képzelni, mi történt Monikával.

Akkor vettem észre, hogy a hidhoz vezető töltéshez fantasztikus homokhegyeket hordtak. A füzes meg a töltés közötti részt nagy homokhegy tölti ki. Szüneteltek a munkálatok is. Egyetlen lelket sem lehetett látni a környéken. A kis csatorna kiszáradt. Döglött békákkal meg tátott szájú kis halakkal volt tele a nagy táblákba repedezefti fenék. Messze szinte szürkének, fehérnek tünnek a fák: leveleik lekonyultak a sok portól.

Nem akartam hinni a szememnek: végeláthatatlan ezüst homoksivatag!

Négykézláb másztunk fel a legmagasabbra, azután meg összefogózkodva legurultunk. Habzsolni szerettem volna az égető homokot, mint a porcukrot. Beástuk magunkat, összeölelekeztünk. Mikor már a nap a poroshajú fák közé csúszott, akkor másztunk ki a homokból, és elindultunk haza.

Másnap már kora reggel ott voltunk mind a ketten.

Megint beástuk magunkat. Kezünkkel elkezdtük egymást keresni: összeölelekeztünk, és olyan sokáig feküdtünk a napon, hogy már majdnem lángra kaptunk.

Kis mellei olyanok voltak, mint a vakító, elpattanásig áttüzesedett vilánykörték. Mikor megcsókoltam őket, ajkam vékony rétege rásült a forró bőrre, és mikor fölemeltem a fejem, kis hártyszerű darabok szakadoztak le ajkamról. Alig lehetett megkülönböztetni melle sötétbarna bimbóját: egyforma barna volt mindenütt.

Monika szép telt karjai lassan egészen elvékonyodtak. Lapockái kiálltak. Haja egészen kivörösödött, szép finombőrű arcán is nagy sebek ékelenkedtek. Gyémántcsillogású szeme elvesztette fényét: mattá vált.

Mire elindultunk haza, annyira legyöngültünk, hogy a falba kellett fogózkodnunk. Az emberek el nem tudták képzelni, mi történt velünk. Egy kicsit talán a leprásokra emlékeztettünk.

Később minden reggel elmentem elébe, és összefogózkodva mentünk le a homokhoz.

Nagy tölcsért ástunk fönt a fehér homokhegy tetején. Délfelé, mikor egészen közel, fejünk fölé emelkedett a nap: szinte már vártuk, hogy ez a nagy, tüzes aranytojás behuppanjon sütős homokfészkünkbe. Délfelé már annyira áttüzesedett a tölcsér, mint valami friss tűzhányó krátere.

Meg se moccantunk. Talán nem is lélegeztünk.

*

Egy nap Monika nem jött.

Bele akartam magam fojtani a homokba.

Lementem a folyóhoz.

Ott se volt.

Megrohantak a gyerekek, és kórusban kiáltottak felém: Mit csináltál Monikával? Monikát beszállították a kórházba.

